

[Geda.]

Når jeg måtte opfatte det som en politisk proces, skyldes det endvidere den måde, sagen opstod på, og den måde, den blev ført på. Initiativet til denne sag kom jo ikke som på sædvanlig måde fra ligningsdirektoratet eller ligningsrådet. Det var heller ikke politiet selv, der på egen hånd fandt på at tage den op. Initiativet må altså simpelt hen være taget af politikere; det er i sig selv en ting, der godt kan gøre én en lille smule mistænksom. På hvilken måde gjorde man det så? Ikke på den sædvanlige måde med, at man indkaldte en persons regnskaber til undersøgelse og derefter forhøjede vedkommendes indtægt og derefter via landsskatteretten og civil retssag afgjorde, om der forelå en overtrædelse af straffelovgivningen eller ikke. Nej tak, man startede et helt Gallipolifelttog med et specielt udnævnt politiinspektorat og en specialudnævnt statsadvokat til at tage sig af sagen. Jeg synes ærlig talt ikke, man behøver at være nogen mistænksom natur for under disse omstændigheder at blive mistænksom.

Dette, at det ikke var ligningsdirektoratet, der startede sagen, hvilket skulle være det sædvanlige, fremgår i og for sig meget tydeligt af, at ligningsdirektøren erklærede: hr. Glistrups forhold kender vi fuldt ud, og de er fuldt legale.

Er der så sket noget siden den tid, der kunne bevirke, at denne opfattelse, at det var en politisk proces, skulle være ændret? Jeg kan i sandhed sige, at det er der ikke, tværtimod; det, der er sket siden, kan i hvert fald kun have bestyrket min overbevisning. Vi har set hr. Lemvig og hr. Grells og adskillige politikeres følelsesladede fastslåning af hr. Glistrups skyld i udtalelser til pressen, lige siden sagen begyndte. Det er naturligvis især sket, når der var udsigt til valg i nær fremtid — det synes jeg også man bør bemærke. Den udnyttelse af sagen, som fra andre partiets politikere er blevet foretaget ved at puste sagen op på denne måde, måtte og kunne ikke andet end bestyrke mig i den overbevisning, at det var en politisk proces.

Som jeg sagde før, er det i god overensstemmelse med dansk tradition. Der er visse stammer i Afrika, hvor man har det sådan, at man udnævner en medicinmand, og hvis der så bliver misvækst eller tørke, så skyder

man medicinmanden. Det ville svare til, at man her i landet havde skiftet helt anderledes kraftigt ud i folketinget, end man gjorde den 4. december 1973. I Danmark, dér har vi altid været mere autoritetstro; dér udvalgte man i stedet for en eller anden, som man mente man kunne finde ud af at få brændt på et bål, og så troede man, det ville hjælpe. Det er også kommet meget tydeligt frem i nationallitteraturen. Jeg ved ikke, om der er nogle medlemmer, der erindrer Wessels „Smeden og bageren“, hvor man bliver enig om at hænge bageren i stedet for smeden, fordi der er for mange betænkeligheder ved at hænge smeden. Det er ganske vist ham, der er den skyldige, men alligevel.

Nu bliver der sagt: ja men vi må have tillid til domstolene. men samtidig med at man siger, vi må have tillid til domstolene, rejser en hel del af de samme politikere rundt og gør alt, hvad de kan for at nedbryde tilliden til domstolene. De rejser rundt og forsøger at påvirke befolkningen til at have en bestemt opfattelse af skyldspørgsmålet — og det er denne befolkning, der nu skal til at være domsmænd.

Det er rigtigt, at det vigtigste overhovedet for et retssamfund er, at man kan have tillid til domstolene, men netop derfor skal man ikke overlade til domstolene at træffe politiske afgørelser. Politiske afgørelser skal træffes her i tinget og på valgdage, men ikke af domstolene.

Det er rigtigt, at hvis denne sag opgives nu, så er der nogle, der vil tabe ansigt. De politikere, der startede sagen, vil tabe ansigt, hr. Lemvig og hr. Grell vil tabe ansigt, der er muligvis nogle andre politikere, der vil tabe ansigt, justitsministeren vil tabe ansigt. Ja men hvad i alverden sker der ved det i et demokrati? De kan skiftes ud. Men tilliden til domstolene kan ikke genoprettes, hvis den først har fået et knæk; og det er der al mulig udsigt til at den vil få, når domstolene sættes til at afgøre rent politiske spørgsmål, som der her er tale om. Jeg må mene, at det er meget bedre, at justitsministeren og Grell og Lemvig taber ansigt, end at domstolene gør det. Det er justitsministeren, der er øverste anklagemyndighed; det er justitsministeren, der skal skønne over, om der er grundlag for at rejse tiltale. Jeg håber, justitsministeren er klar over, hvad det er for et ansvar, justitsministeren